

Дальнейшее усовершенствование ВТО направлено на «интеллектуализацию», предлагая возможность распознавать цели, также на поле боя и в условиях помех, и при воздействии на большие цели выбирает наиболее уязвимую точку (фрагмент) ее для поражения. Этот новый этап в развитии ВТО известен как «высокоинтеллектуальное» оружие.

Таким образом можно сделать вывод, что в последнее десятилетие значительно увеличилась роль ВТО. Учитывая перспективы его развития в начале XXI века, можно с уверенностью утверждать, что использование ВТО в современных и перспективных формах военных действий будет осуществляться рационально с использованием различных форм и методов уничтожения противника.

УДК 385.81

Германскае ўварванне на тэрыторыю Савецкага Саюза

Грэцкі Д. В.

Навуковы кіраўнік Савік С. А.

Беларускі нацыянальны тэхнічны ўніверсітэт

Ўводзіны. Германскае ўварванне на тэрыторыю Савецкага Саюза, вядомае пад кодавай назвай "Аперацыя "Барбароса"", пачалося 22 чэрвеня 1941 г. Гэта была самая буйная вайсковая аперацыя рэйха за ўсю. Другую сусветную вайну. Гітлер заўсёды лічыў германа-савецкі пакт пра ненапад усяго толькі часовага сродку, тактычнага манеўру. 18 снежня 1940 г. ён падпісаў Дырэктыву № 21 – першы баявы загад пра напад на СССР. Адпачатку планавання вайскавай аперацыі германскае паліцэйскае і вайсковае камандаванне збіралося весці вайну на знішчэнне супраць камуністаў, а таксама супраць габрэяў СССР, якія, як лічылі нацысты, складалі "расавы грунт" Савецкай дзяржавы [1, с. 58].

Асноўная частка. 22 чэрвеня 1941 г. фашысцкая Германія са сваімі хаўруснікамі абрынула на Савецкі Саюз старанна падрыхтаваны ўдар. Мірная праца савецкіх людзей была перапынена. Наступіў новы перыяд у жыцці савецкай дзяржавы – перыяд Вялікай Айчыннай вайны. З боку Германіі гэта была вайна несправядлівая, захопіцкая і злачынная. З боку СССР – вызвольная і справядлівая. Германія напала на Савецкі Саюз менш чым праз два гады пасля падпісання германа-савецкага пакта. Тры групы войскаў, што налічваюць больш за тры мільёны нямецкіх салдатаў, пры падтрымцы паўмільённага войска германскіх хаўруснікаў (Фінляндыі, Румыніі, Венгрыі, Італіі, Славакіі і Харватыі) атакавалі Савецкі Саюз шырокімі фронтамі – ад Балтыйскага мора на поўначы да Чорнага мора на поўдні.

Доўгі час савецкі ўрад адмаўлялася зважаць на асцеражэнні заходніх дзяржаў пра тое, што Германія нарошчвае сваю вайсковую моц. Такім чынам, Германія атрымала тактычную перавагу раптоўнасці, і напачатку вайны савецкія войскі. Па меры пасоўвання германскага войска ўглыб савецкай тэрыторыі за ёй наследавалі аператыўныя карныя атрады, што ажыццяўлялі аперацыі па масавым знішчэнні жыхароў [2, с. 12].

Да пачатку верасня 1941 г. германскія войскі на паўночным фронце падышлі да Ленінграда. Яны захапілі Смаленск у цэнтры і Днепрапятроўск на поўдні. Напачатку снежня германскія часткі падышлі да ўскраін Масквы. Аднак пасля доўгіх месяцаў кампаніі сілы германскага войска былі знясілены. Агадваючы хуткую згубу Савецкай дзяржавы, германскае камандаванне не экіпівала войска для вайсковых дзеянняў у зімовы час. Больш за тое, хуткае пасоўванне германскіх войскаў прывяло да таго, што яны апынуліся адарваны ад ліній забеспячэння, якія былі вельмі ўразлівыя з-за сваёй велізарнай працягласці.

У снежні 1941 г. Савецкі Саюз распачаў буйны наступ па цэнтры фронту, прымусіўшы нямецкае войска ў бязладзіцы адступіць ад Масквы. Толькі некалькі тыдняў праз немцы змаглі спыніць пасоўванне савецкіх войскаў да ўсходу ад Смаленска. Улетку 1942 г. Германія аднавіла атаку, правядучы шырокамаштабны наступ на поўдзень і паўднёвы ўсход, у кірунку да Сталінграда на Волзе і нафтавых радовішчаў Каўказа. Калі ў верасні 1942 г. нямецкім войскам атрымалася прабіцца да Сталінграда, тэрыторыя, захопленая Германіяй, дасягнула максімальных памераў [3, с. 386].

Распачатая Вялікая Айчынная вайна карэнным чынам змяніла вайскова-палітычнае становішча ў свеце. Яна адкрыла новы перыяд другой сусветнай вайны, якая з пачаткам змагання Савецкага Саюза супраць фашысцкай Германіі выйшла за межы капіталістычнай сістэмы. У вайну была ўцягнена магутная сацыялістычная дзяржава, што займала шостую частку тэрыторыі зямнога шара з насельніцтвам каля 200 млн. чалавек, размяшчалая велізарным вайскова-эканамічным і маральна-палітычным патэнцыялам і буйнымі ўзброенымі сіламі. Гэта абумовіла пашырэнне маштабаў другой сусветнай вайны і змяніла яе палітычны характар. Сусветная вайна стала не толькі бітвай войскаў, але і сутыкненнем дзвюх грамадскіх сістэм – сацыялізму і капіталізму. Гэта было змаганне народаў супраць самых агрэсіўных сіл імперыялістычнага свету. Галоўнай апорай народаў у змаганні з імперыялістычнай агрэсіяй, галоўнай сілай, здольнай арганізаваць адпор агрэсарам, стаў Савецкі Саюз [4, с. 256].

Заклучэнне. Гітлераўская агрэсія супраць СССР выклікала ва ўсім свеце велізарны палітычны рэзананс. Народы ўсіх краін, у першую чаргу працоўныя масы, безумоўна ўсталі на бок Савецкага Саюза. Рух

у падтрымку справядлівага змагання савецкага народа супраць фашысцкай Германіі ўзначалі камуністычныя партыі. У дэкларацыях, закліках, заявах, зваротах да сваіх народаў цэнтральныя камітэты камуністычных партый Англіі, ЗША, Францыі, Кітая, Італіі, Балгарыі, Венгрыі, Румыніі, Югаславіі і іншых дзяржаў гнеўна засудзілі фашысцкую агрэсію супраць СССР і заклікалі працаўнікоў, усе нацыянальныя прагрэсіўныя сілы выступіць у абарону краіны сацыялізму [5, с. 94].

Літаратура

1. Галіцын, В. В. Дасье Барбароса / В. В. Галіцын. – М.: Рэйтар, 2011. – 202 с.
2. Іллінскі, І. М. Вялікая Перамога: спадчына і спадчыннікі. – Веды. Разуменне. Уменне. – 2005. – С. 5–18.
3. Лота, Ё. «Альта» супраць «Барбаросы» / Ё. Лота. – М.: Маладая гвардыя, 2005. – 471 с.
4. Дашычаў, В. І. Банкруцтва стратэгіі германскага фашызму / В. І. Дашычаў. – М.: Навука, 1973. – 384 с.
5. Фралоў, М. І. Вялікая Айчынная вайна 1941–1945 гг. у нямецкай гістарыяграфіі / М. І. Фралоў. – СПб.: МАНЮ ім. А. С. Пушкіна, 2008. – 132 с.

УДК 355

Боевые действия будущего

Демидович А. В., Кунда Н. П.

Научный руководитель Роюк А. Г., кандидат исторических наук
Белорусский национальный технический университет

Если рассматривать период истории с тех пор, как человек в руки взял оружие, и до сегодняшнего дня, то можно увидеть, как развивались войны, вооруженные конфликты, боевые действия. И все эти противостояния изменялись в ногу с развитием оружия. Не будем вспоминать те времена, когда человек показывал силу голыми руками и не было социальных общностей, а вспомним то время, когда создавались первые общности, оружие. Человек начинал «воевать» с дубинкой, затем копья, пращи и луки. Но концепция сохранялась одна, так называемое «стенка на стенку», то есть решала физическая сила.

Да, со временем начали появляться основы тактики, полководцы, которые руководили войсками, начинали учитывать особенности погоды, местности и т.д. Но все так же решала физическая мощь, как воин подготовлен физически.